

Sandefjord, 7. juli 2008: Vedtak i sak 194-2007

Klager: NN

Innklaget: Case AS, Postboks 4065 Dreggen, 5835 Bergen

Saken gjelder: Om klager har fremmet innsigelse som han burde fått prøvet før saken ble sendt til inkasso. Om tilleggskrav der ett krav i saken har vært under rettslig behandling. Om nemnda er kompetent til å behandle saken når kravet er betalt uten særskilt forbehold.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken gjelder to krav for bistand i gjeldssak. Grunnet manglende betaling av den første fakturaen ble kravet inkassovarslet og siden sendt til inkasso. Kravet ble deretter sendt til namsfogden med begjæring om tvangsfullbyrdelse. Det første kravet ble betalt 10.09.07 og begjæringen om tvangsfullbyrdelse ble hevet etter at kravet var betalt. Slutfaktura ble sendt fra fordringshaver 24.06.07. Grunnet manglende betaling av slutfakturaen ble også dette kravet inkassovarslet 01.11.07. Betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær med kr 560 ble sendt 20.11.07.

2. Saksforholdet

Klager inngikk avtale med XX om bistand til å rydde opp i sin økonomi. Klager skal etter hvert ha unnlatt å svare på fordringshavers henvendelser og samarbeidet skal ha blitt vanskelig. Faktura for utført arbeid (konsulentonorar), samt utlegg og dokumentbehandling, totalt kr 2831,25, ble sendt 06.03.07.

Grunnet manglende betaling, også etter puring, ble kravet inkassovarslet 11.06.07. Grunnet fortsatt manglende betaling ble kravet overført til inkasso hos Case AS og betalingsoppfordring ble sendt 02.07.07. Inkassosalær var lagt til kravet med kr 840.

Da kravet fortsatt ikke ble betalt, ble varsel om tvangsinndrivelse sendt uten at det kom noen reaksjon fra klager. Fordringshaver skal da ha avsluttet samarbeidet med klager og sendt ny faktura pålydende kr 1325 i konsulentonorar. Slutfakturaen ble sendt 12.06.07 med forfall 26.06.07.

Klager skal i telefonsamtale med fordringshaver/inkassator (samme person) ha fremsatt innsigelse mot slutfakturaen. Innsigelsen skal ha blitt avvist.

Kravet i henhold til begjæringen om tvangsfullbyrdelse ble betalt til namsfogden 10.09.07, og begjæringen om tvangsfullbyrdelse ble hevet 01.10.07.

Grunnet klagers manglende betaling av slutfakturaen ble kravet inkassovarslet 01.11.07.

Klage over selskapets behandling ble sendt Kredittilsynet 16.11.07. Kredittilsynet avviste klagen i brev 29.11.07 med henvisning til at Inkassoklagenemnda var rett instans for klagen.

Grunnet fortsatt manglende betaling ble betalingsoppfordring for slutfakturaen sendt 20.11.07. Inkassosalær var her tillagt med kr 560.

I e-post 03.12.07 til Inkassoklagenemnda fremsatte klager en klage mot XX. Sluttkravet skal ha blitt betalt, og er registrert mottatt hos innklagede 04.12.07. Klager ber om at saken blir behandlet da klager er av den oppfatning at fremgangsmåten strider mot vanlige spilleregler innen inkasso. Inkassoklagenemnda oversendte henvendelsen til Case AS 19.02.08 da det er Case AS som er inkassator i saken.

I sitt tilsvaer 21.02.08 redegjorde innklagede for saken og viste til at (slutt) kravet var dokumentert, at de ikke hadde mer å tilføye, og at de anså seg ferdige med saken. Dette på bakgrunn av at kravet nå var betalt uten forbehold.

3. Partene anfører

Klager anfører at innklagedes fremgangsmåte strider mot vanlige spilleregler innen inkasso. Det anføres at kravet etter den første fakturaen ble betalt etter at begjæring om tvangsfullbyrdelse var framsatt for namsfogden i Bergen. Innsigelse mot tilleggskravet skal være fremmet og behandlet av fordringshaver før innbetaling av den første fakturaen fant sted. Det anføres videre at klager fikk forståelse for at saken var avsluttet etter innbetalingen til namsfogden. Innklagede skal heller ikke ha opplyst at det ville påløpe ytterligere kostnader i etterkant av at saken var avsluttet og betalt ved fullt oppgjør til namsfogden. Tilleggskravet skal ha blitt betalt samtidig som klage ble innsendt til inkassoklagenemnda, men skal være gjort for å unngå ytterligere kostnader.

Innklagede anfører at den første fakturaen var for foreløpig arbeid og utlegg, og at sluttfakturaen var for arbeid ved slutføring av oppdraget. Grunnet manglende betaling av det første kravet ble det sendt begjæring om tvangsfullbyrdelse. Tilleggskravet ble varslet særskilt. Klagers innsigelse til sluttfakturaen ble tilbakevist flere ganger både skriftlig og muntlig. Innklagede skal ha fremlagt dokumentasjon for det arbeid som var gjort, og skal ha opprettholdt kravet. Innbetalingen for restkravet skal ha blitt mottatt 04.12.07, og saken ble deretter avsluttet som oppgjort.

4. Inkassoklagenemnda ser slik på saken

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klager på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Nemnda skal således ikke ta stilling til det underliggende kravet. I dette tilfellet betyr det at tvisten rundt rettmessigheten av selve hovedkravet, tilleggskravet fra XX, ikke hører under nemndas kompetanseområde, mens kravet på inkassosalær er en mulig forpliktelse etter inkassoloven.

I utgangspunktet plikter skyldneren med hjemmel i inkassoloven § 17 første ledd å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrift med hjemmel i lovens § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves når skyldneren hadde innsigelser som det var ”rimelig grunn” til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk. I så fall er saken en såkalt ”tvistesak”. Kravet må da drives inn rettslig, og hvis fordringshaver får medhold i at kravet er berettiget, kan han i stedet kreve saksomkostninger etter tvistemålslovens regler.

Inkassoklagenemnda har i sin praksis bygget på uttalelser i inkassolovens forarbeider (Ot.prp. nr. 2 (1987-88) s 121 og NOU 1983:8, s 98) og rettspraksis som innebærer at terskelen for om en skyldner har rimelig grunn til å få sine innsigelser vurdert er relativ lav. Men spørsmålet om det er ”rimelig grunn” for en skyldners innsigelser - med den følge at kravet er omtvistet og faller utenfor inkassolovens virkeområde - må vurderes konkret i hver enkelt sak.

Klagers innsigelse er begrunnet med at han oppfattet saken mellom partene som oppgjort i forbindelse med at han foretok betaling av den første fakturaen til namsfogden. Han mener derfor at tilleggskravet skal være bortfalt. Betalingen av det første kravet ble foretatt etter at tilleggskravet var forfalt og etter at innsigelse mot tilleggskravet var fremmet. Det skal ha funnet sted omfattende kontakt mellom partene før kravet ble betalt. Nemnda legger til grunn at det ikke er fremlagt dokumentasjon som viser at innklagede har vurdert og gitt klager en begrunnet redegjørelse for å fortsette inkassopågangen av sluttfakturaen. Saksbehandler hos fordringshaver og inkassator er samme person, og etter nemndas syn stiller det ekstra krav til inkassators dokumentasjon og begrunnelse for de beslutninger som treffes. Etter de fremlagte dokumenter har nemnda ikke funnet det sannsynliggjort at innklagede har

gitt klager en begrunnet redegjørelse for hvorfor tilleggskravet er rettet mot ham og for at innbetalingen av det første kravet ikke var sluttbetaling i saken. Det fremkommer verken av fakturaen 06.03.07 eller av annen fremlagt dokumentasjon at det var avtalt at den første fakturaen var a konto betaling for et større tilgodehavende. Dette til tross for at det på dette tidspunkt hadde oppstått problemer i klientforholdet. Fakturaen for tilleggskravet gir heller ikke annen spesifisering enn konsulenthonorar. Inkassoklagenemnda legger til grunn at klager bestred kravet på tilleggsfakturaen før inkassovarsel for dette kravet ble sendt. Klager skal deretter ha kontaktet både innklagede og namsfogden, og skal ha betalt det første kravet til namsfogden i den tro at mellomværende nå var oppgjort. Ut fra de fremlagte dokumenter i saken er nemnda kommet til at klager har fremmet en innsigelse det er vanskelig å se bort fra, og at han derfor hadde rimelig grunn til å få den prøvet før inkasso av tilleggsfakturaen ble iverksatt.

Som nevnt, ble krav etter den første fakturaen oversendt namsmyndighetene som etter nemndavtalen er å regne som en domstol. Inkassoomkostninger etter denne fakturaen kan derfor etter nemndavtalens punkt 5.9 ikke realitetsbehandles av nemnda. Krav etter slutfakturaen, som må ses som et selvstendig krav, har imidlertid ikke vært oversendt noen domstol, og nemnda er derfor kompetent til å realitetsbehandle krav om inkassoomkostninger etter denne fakturaen.

At kravet etter tilleggsfakturaen likevel ble betalt, samtidig med at klagen ble sendt, har ikke betydning i saken da klager hadde varslet innklagede om at saken ville bli påklaget. Betalingen må derfor anses for å være gjort med forbehold.

Klager gis etter dette medhold og betalte inkassoomkostninger for tilleggskravet blir å tilbakebetale.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak

Klager gis medhold. Betalte inkassoomkostninger vedrørende tilleggskravet blir å tilbakebetale.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda